

Sygn. akt IV KO 68/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

AAS del. do SN Dariusz Kala

na posiedzeniu w dniu 7 października 2015 r.

w sprawie z wniosku obrońcy skazanej **M. N.**

o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKzw 441/14,

p o s t a n o w i ł
wniosek oddalić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt XXI K 39/10, zarządził wobec skazanej M. N. wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 maja 2011 r., sygn. akt XXI K 39/10, za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby.

Na to postanowienie zażalenie zgłosiła obrońca skazanej (k. 400 – 401 akt SO w Katowicach, sygn. akt XXI K 39/10). W jego uzupełnieniu zwróciła uwagę na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014r., sygn. akt I KZP 30/13 (k. 413 powołanych akt SO w Katowicach).

Po rozpoznaniu tego zażalenia Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKzw 441/14, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (k. 418 powołanych akt SO w Katowicach).

W dniu 4 września 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanej M.N. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 kwietnia 2014 r. sygn. akt II AKZw 441/14, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt XXI K 39/10, z uwagi na treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2013 r. wydanego w sprawie o sygn. akt SK 9/10.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Rzeczywiście w myśl wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2013 r. (sygn. akt SK 9/10, Dz.U. z 2013 r., poz. 905) „*art. 75 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości odstąpienia przez sąd od zarządzenia wykonania kary w sytuacji, gdy wobec skazanego ponownie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*”. Trybunał Konstytucyjny uznał za niekonstytucyjny obligatoryjny charakter zarządzenia wykonania kary w przypadku, gdy wobec skazanego ponownie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wówczas, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, sąd powinien mieć możliwość rozważenia innych przesłanek, niż tylko te wskazane w art. 75 § 1 k.k. i ewentualnie odstąpienia od zarządzenia wykonania kary w przypadku, gdyby przemawiały za tym szczególne okoliczności. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma charakter negatywnego wyroku zakresowego. Trybunał uznał bowiem, że w pewnym zakresie normowania (bezwzględного obowiązku zarządzenia wykonania kary) art. 75 § 1 k.k. jest niezgodny z Konstytucją RP, co oznacza, że w pozostałym zakresie tego przepisu Trybunał Konstytucyjny nie dopatrywał się takiej niezgodności.

W realiach przedmiotowej sprawy, zarówno Sąd Okręgowy w Katowicach, jak i Sąd Apelacyjny w Katowicach, widziały konsekwencje prawne wynikające z powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Wprost wynika to z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach który przecież

wskazał, że wobec skazanej zachodzą także podstawy do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w oparciu o przesłanki określone w art. 75 § 2 k.k.

Ten pogląd został zaakceptowany przez Sąd Apelacyjny w Katowicach.

Przypomnieć przy tym należy, że podstawy zarządzenia wykonania kary z art. 75 § 1 k.k. oraz art. 75 § 2 k.k. mają wobec siebie charakter komplementarny. Ten ostatni przepis wskazuje, bowiem, że podstawą fakultatywnego zarządzenia wykonania kary jest m.in. *„rażące naruszenie porządku prawnego, (...) w szczególności popełnienie innego przestępstwa niż określone w § 1”*. Kompetencja sądu określona w art. 75 § 2 k.k. aktualizuje się więc o tyle, o ile nie zostały spełnione przesłanki zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej wskazane w art. 75 § 1 k.k. Przesłanka stosowania fakultatywnego zarządzenia wykonania kary w postaci *„rażącego naruszenia porządku prawnego”* została ujęta tak szeroko, że obejmuje także popełnienie przez sprawcę w okresie próby jakiegokolwiek przestępstwa umyślnego czy nieumyślnego.

W tym stanie rzeczy, nie można w realiach niniejszej sprawy, podzielić stanowiska obrońcy skazanego, gdyż orzekając w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, Sądy zgodnie stwierdzały, że przypadek skazanej M.N. mieścił się też w przesłankach określonych w art. 75 § 2 k.k. (por. argumentacja Sądu Najwyższego z uzasadnienia wskazanej przez obrońcę skazanej uchwały z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt I KZP 30/13, OSNKW 2014, z. 5, poz. 36).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.